

Ейгонове Завоювання

Воже триста років майстри Цитаделі, які складають літопис Вестеросу, ведуть свій відлік од Ейгонового Завоювання. Народження й смерті, битви й інші події датуються або як ВЗ — «від Завоювання», або як ДЗ — «до Завоювання».

Справжні історики розуміють, що таке літочислення далекє від точності. Не за один день Ейгон Таргарієн завоював Сім Королівств. Понад два роки відділяє висадку Ейгона на берг від його коронації у Старгороді... та й тоді ще Завоювання не закінчилося, адже Дорн лишився нескореним. Спорадичні спроби прислати дорнян до корони робилися протягом усього правління короля Ейгона й тривалий час після нього, за царювання його синів, унеможлививши встановлення точної дати завершення Завойовницьких воєн.

Ба навіть дата початку Завоювання таумачиться хибно. Чимало хто поміаково вважає, що правління Ейгона I Таргарієна почалося у день його висадки в гирлі Чорноводого Бурчака, біля підніжжя трьох пагорбів, на яких згодом постане Королівський Причал. Аж ніяк. І король, і його нащадки завжди святкували день Ейгонової висадки, одначе відлік свого правління Завойовник вів з дня, коли в Зоряному септі Старгорода його коронував і помазав на царство верховний септон Віри. Коронація відбулася за два роки після Ейгонової висадки, коли вже було здобуто перемогу в головних битвах Завойовницьких воєн. Отож, як бачимо, основний етап фактичного Ейгонового завоювання відбувався протягом років 2-1 ДЗ.

У жилах Таргарієнів, старовинного роду повелителів драконів, бігла чиста валерійська кров. За дванадцять років до Руїни Валерії (рік 114 ДЗ), Ейнар Таргарієн продав свої маєтності у фрігольді й землях вічного літа і переселився разом з усіма дружинами, драконами, рабами, родичами, статками й дітьми у Драконстон — похмуру острівну цитадель біля підніжжя вулкана на вузькому морі.

На піку своєї слави Валерія була найвеличнішим містом знаного світу, центром цивілізації. За її осяйними мурами, при дворі й у раді, за стерно і славу змагалися чотири десятки суперницьких домів, які підносилися й занепадали у нескінченній і часто жорстокій підкилимній боротьбі за панування. Таргарієни були далеко не наймогутніші повелителі драконів, і їхні суперники сприйняли втечу на Драконстон як свідчення їхнього упокорення і боягузтва. Але незаміжня донька лорда Ейнара, яка згодом отримає прізвисько Дейніс Дрімливиця, уві сні передбачила загибель Валерії у вогні. Й коли за дванадцять років прийшла Руїна, лише Таргарієни вціліли з усіх повелителів драконів.

Два століття Драконстон був північною околицею Валерійської держави. Розташований уперек Глотки, він забезпечував своїм господарям контроль над Чорноводою затокою і дозволяв Таргарієнам, а також їхнім близьким союзникам — Веларіонам Дрейфмарцьким (другорядному дому валерійського походження) — натоптувати скрині, беручи данину з купецьких кораблів. Разом з іншим своїм валерійським союзником — Сельтигарами з острова Клішня — Веларіони на своїх кораблях владарювали на середині вузького моря, а в небі панували Таргарієни зі своїми драконами.

Хай там як, а після Руїни Валерії майже сто років (справедливо названі Кривавою добою) дім Таргарієнів ще дивився на схід, а не на захід, і мало цікавився справами Вестеросу. Після Ейнара Вигнанця лордом Драконстонським став Геймон Таргарієн, брат і чоловік Дейніс Дрімливиці, який отримав прізвисько Геймон Славетний. По смерті Геймона разом правили його син Ейгон і донька Елейна. Після них влада перейшла до їхнього сина Мейгона, далі до його брата Ейриса, а потім до Ейрисових синів Ейлікса, Бейлона і Дейміона. Останнім з трьох братів правив Дейміон, і після нього Драконстон успадкував його син Ейріон.

Ейгон, який в історії залишився як Ейгон Завойовник і Ейгон Дракон, народився на Драконстоні року 27 ДЗ. Єдиний хлопчик у родині, він був другою дитиною Ейріона, лорда Драконстонського, і леді Валеїни з дому Веларіонів, яка й сама з материного боку мала половину таргарієнської

крові. Ейгон мав двох рідних сестер: старшу сестру Вісснію і молодшу сестру Рейніс. Серед валерійських повелителів драконів давно існував звичай одружувати братів із сестрами, щоб зберегти чистоту крові, а Ейгон вирішив побратися з обома сестрами. За традицією він мав би взяти шлюб тільки зі старшою сестрою — Вісснією; те, що він узяв Рейніс за другу дружину, випадок незвичайний, але й не безпрецедентний. Подійкували, що з Вісснією Ейгон побрався з обов'язку, а з Рейніс — із пристрасті.

Усі троє ще до шлюбу показали себе як справжні повелителі драконів. З п'ятьох драконів, які прилетіли з Валерії разом з Ейнаром Вигнанцем, до Ейгонового часу дожив лише один — Балеріон Чорний Жах. Двоє інших — Вагар і Мераксис — пілупилися вже на Драконстоні.

Люди неосвічені переповідають легенду, буцімто Ейгон Таргарієн уперше ступив на змелю Вестеросу того дня, коли приплив його завойовувати, але це неправда. За наказом лорда Ейгона ще за багато років до цієї подорожі вирізьбили і розписали мальований стіл — величезну стільницю п'ятдесят футів завдовжки, вирізану у формі Вестеросу, на якій позначені всі ліси, річки, міста й замки Сімох Королівств. Цілком очевидно, що Ейгонова цікавість до Вестеросу виникла задовго до подій, які підштовхнули його до війни. Крім того, існують достовірні свідчення того, що замолоду Ейгон разом із сестрою Вісснією відвідував старгородську Цитадель, а також полював з яструбом на Арборі, гостюючи в лорда Редвина. Можливо, він навіть бував у Ланіспорті — щодо цього свідчення суперечливі.

За Ейгонової юності Вестерос був поділений на сім незлагодних королівств, і майже завжди двійко-трійко з них воювали між собою. Неозорою і холодною кам'янистою Північчю правили Старки Вічнозимські. У пустелях Дорну князували Мартели. Багаті на золото західні краї були під владою Ланістерів з Кичери Кастерлі, родючі Розлоги — Гарденерів з Невбосаду. Видол, Пальці й Місячні гори належали дому Аринів... та найбільш войовничими королями Ейгонової доби були двоє, чії держави розташувалися найближче до Драконстону: Гарен Чорний і Аргілак Гоноровий.

Зі своєї могутньої цитаделі — Штормокраю — королі штормових земель з дому Дюрандонів колись правили східною половиною Вестеросу, від мису Гніву до Крабової затоки, але за останні століття їхня влада занепадала. Королі Розлогів по шматочку відкушували їхні володіння з заходу, дорняни нападали з півдня, а Гарен Чорний зі своїми залізними витіснив їх з Тризуба та з земель на північ від Чорноводого Бурчака. Королю Аргілакові, останньому з Дюрандонів, вдалося на деякий час приупинити занепад: ще зовсім юним він відбив дорнське вторгнення,

згодом перетнув вузьке море, щоб долучитися до могутнього союзу проти «тигрів»-імперіалістів Волантиса, а за двадцять років, у Літньоопільській битві, поклав Гарса VII Гарденера, короля Розлогів. Однак Аргілак постарів, його знаменита чорна грива посивіла, а бойова вправність лишилася в минулому.

На північ від Чорноводдя, у приріччі, правив кривавою рукою Гарен Чорний з дому Горів, король островів і річок. Гаренів залізнородний дід — Гарен Твердорукий — відібрав Тризуб у Аргілакового діда Арєка, чий пращури кілька століть тому скинули останнього короля приріччя. Гаренів батько розширив свої володіння на схід до Сутинь-долу й Розбі. Сам Гарен більшу частину свого довгого, майже сорокарічного правління присвятив будівництву велетенського замку поблизу Божого Ока, та оскільки Гаренхол було майже завершено, залізнородні почали подумувати про нові завоювання.

Нікого з вестероських королів так не боялися, як Гарена Чорного, про чю жорстокість пішла недобра слава по всіх Сімох Королівствах. І ніхто з вестероських королів не відчував такої загрози, як король штормових земель Аргілак, останній з Дюрандонів, літній воїн, який мав єдину спадкоємицю — незаміжно доньку. Ось чому саме Аргілак звернувся до Таргарієнів Драконстонських, пропонуючи лорду Ейгону пошлюбити його доньку, а їй на посаг обіцяючи віддати всі землі на схід від Божого Ока — від Тризуба до Чорноводого Бурчака.

Ейгон Таргарієн відмів пропозицію короля штормових земель. У нього вже є дві дружини, зауважив він, і третя йому не потрібна. А землі, які Аргілак пропонував за донькою, вже більш як ціле покоління належать Гаренхолу, тож не Аргілакові ними розпоряджатися. Цілком очевидно, що літній король штормових земель хотів використати Таргарієнів як буфер між власними маєтностями й володіннями Гарена Чорного.

Лорд Драконстонський висунув натомість власну пропозицію. Він прийме запропоновані землі, якщо Аргілак на додачу віддасть Ріг Масі, а також ліси й степи на південь від Чорноводдя аж до річки Вироводої і верхів'їв Мандера. А пакт буде скріплений шлюбом Аргілакової доньки з Орисом Баратеоном, другом дитинства лорда Ейгона і його заступником.

Такі умови Аргілак Гоноровий гнівno відкинув. Подсйкували, що Орис Баратеон був незаконнородженим братом лорда Ейгона, й король штормових земель не міг зганьбити свою доньку, віддавши її руку байстриюкові. Така пропозиція розлютила його. Аргілак відрубав руки Ейгоновому

послу й відіслав їх назад у скриньці. «Ось єдині руки, які від мене отримає ваш байстрюк», — написав він.

Ейгон не відповів. Натомість він зібрав на Драконстоні своїх друзів, прапороносців і головних союзників. Чисельність їхня була невелика. Присяжними дому Таргарієнів були Веларіони Дрсйфмарцькі й Сельгигари з острова Клішья. З Рогу Масі прибув лорд Бар-Емон Гостромиський і лорд Масі Каменетанський: хоча обидва були присяжнюками пгтормових земель, вони мали з Драконстоном тісні зв'язки. Лорд Ейгон і його сестри провели з ними нараду, а потім у замковому септі помолилися сімом богам Вестеросу, хоча раніше за Ейгоном не помічали особливої побожності.

Сьомого дня з веж Драконстону вилетіла ціла хмара круків, щоб доставити до Вестеросу слово лорда Ейгона. Вони полетіли до всіх сімох королів, і в старгородську Цитадель, і до всіх вельможних і маломожних лордів. Усі вони несли однакове послання: відсьогодні у Вестеросі буде один король. Усі, хто прихилить коліно перед Ейгоном з дому Таргарієнів, збережуть і зсмлі, і титул. А хто здійме на нього зброю, будуть повалені, принижні та знищені.

Різні джерсла наводять різну кількість мечників, що відпливали з Драконстону разом з Ейгоном і його сестрами. За одними їх було три тисячі, за іншими — всього сотні. Це скромне таргарієнське військо висадилося в гирлі Чорноводого Бурчака, на лівому — північному — березі, де над маленьким рибальським селом височіли три лісисті пагорби.

У Добу сотні королівств на гирло річки претендувало чимало дрібних королів, серед них і Даркліни Сутіндальські, Масі Каменетанські, а також давні королі приріччя — Мади, Фішери, Бракени, Блсквуди, Гуки. В різні часи ці три пагорби увінчувалися різними всжами й фортецями, які під час численних воєн поборювали одна одну. Але Таргарієнів вітали тільки потрошене каміння й зарослі руїни. І хоча на гирло претендували і Шгормокрай, і Гарсхол, воно фактично лишилося безборонним, а найближчі замки належали маломожним лордам, які не могли похвалитися ні великою потугою, ні військовою майстерністю, а деякі ще й не мали підстав любити свого номінального сюзерена — Гарена Чорного.

Ейгон Таргарієн швидко обгородив найвищий з трьох пагорбів укріпленням глиною частоколом і вирядив сестер у найближчі замки з вимогою прихилити коліно. Розбі здався Рейніс і золотоокій Мераксис без бою. У Стоукворті кілька арбалетників спробувало постріляти у Вісенію, поки від Вагариного подум'я не загорілася замкова фортеця. Тоді Стоукворт також здався.